

IS OUD ZIJN NU EEN MISDAAD?

Ik heb iedere morgen nog een gazet in de brievenbus... als ze niet gestolen is. Zo één van goedkoper papier dan het wc-papier in den Action. Ze stinkt naar inkt en wie de gewoonte heeft van ze te vingeren (lees: ieder lijntje volgen met de wijsvinger over de tekst heen) houdt er een Afrikaanse vinger aan over en gewone zeep helpt niet want het is inkt uit China.

Ze kost mij ieder jaar een fortuin maar is onmisbaar in het morgenritueel dat bestaat uit een boterhammeke met iets wat men gezonde boter noemt, muizenstrontjes, drie pillen, koffie en 'het blad der verslaving'. Dus de kans is groot dat ik reeds oud ben!

DE
GAZET

Het grote stuk der ergernis sla ik over voor laatst en ga eerst op zoek naar de beurs, aandelen en goudprijzen, hoho. Neenee, naar het enige blad waar de waarheid en niets dan de waarheid staat; een trieste waarheid, de overlijdensberichten. En ik ben niet alleen, zeker weten! Niet dat ik daar altijd iemand ken, maar mijn aandacht gaat met enige schrik naar de geboortedatums. Raar maar waar.

1951

JANUARI	FEBRUARI	MAART	APRIL
1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 21 22 23 24 25 26 27 28 29 30	1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 21 22 23 24 25 26 27 28	1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 21 22 23 24 25 26 27 28 29 30 31	1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 21 22 23 24 25 26 27 28 29 30
MEI	JUNI	JULI	AUGUSTUS
1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 21 22 23 24 25 26 27 28 29 30 31	1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 21 22 23 24 25 26 27 28 29 30	1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 21 22 23 24 25 26 27 28 29 30 31	1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 21 22 23 24 25 26 27 28 29 30 31
SEPTEMBER	OKTOBER	NOVEMBER	DECEMBER
1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 21 22 23 24 25 26 27 28 29 30	1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 21 22 23 24 25 26 27 28 29 30 31	1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 21 22 23 24 25 26 27 28 29 30	1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 21 22 23 24 25 26 27 28 29 30 31

Als ik daar iemand zie van 1951 of later slaat mijn maag toe en menig muizenstrontje maakt kennis met de trieste bladzijde. Ik wil er nog niet in staan als ik denk aan de woorden van een oude nonkel die zei: “Ja lap, ze zijn er aan begonnen”, toen hij ook zo een blad las.

Een maand later stond hij er ook in. Plots overleden langs de ‘Kortrijkse baan’. Nu kan er wel gezegd worden dat ik echt oud ben, dus een ‘misdadiger’! Als ik dan nog goesting heb om het weerbericht en de vijftien bladzijden te lezen met opgewarmde kost van het tv- nieuws van de dag voordien, moet ik vlug mijn pillen innemen met de overschot aan koffie die meer smaakt naar chocomelk want boke doppen is er ook al bij, hoho.

In dit ‘middenstuk van miserie’ lees ik meer en meer dat de ‘vergrijzing’ mede bepalend is (lees’: deels schuld is) dat de staatsschuld zo hoog is. Mijn gedacht!?

Door het feit dat de mensen ouder worden en reeds vele jaren van hun pensioen kunnen genieten, is het evenwicht weg tussen inkomsten van werkenden en pensioentrekkers. Dus terug onze schuld!

Mijn oplossing: zet steuntrekkers die kunnen maar niet willen werken op den traveau en geef wat meer aan hen die door wanbeleid hun job kwijt raken. Federale oplossing: werken tot 67, besparen op pensioenen en gezondheidszorg, vliegtuigen weggeven om brandstof te besparen,

kasbonnekes verkopen... en besparingen in de zorgsector. Halleluja, “Inveni id”. Lees: ik heb het gevonden.

Laat dit nu net het paradepaardje zijn van ons landeke; de zeer goede gezondheidszorg waar met succes miljarden en miljarden is in geïnvesteerd met ook als doel de ‘landgenoot’ een lang en gezond leven te schenken in ruil voor zijn gepresteerde arbeid... Deze maatregel uit de Middeleeuwen moet de staatskas redden! Weer mijn gedacht? En wiens schuld is dat? Ha ja, die oudjes zeker?

Ze mankeren altijd iets en willen dan ook nog naar hotel ‘Het rust- en verzorgingstehuis’! Ha ja, dat was ik nog vergeten, ook dat moet duurder worden want meer gebouwen, meer personeel, meer winst, meer... En wiens schuld is dat? Ha ja, ook van die... met een mooi huis en dikke spaarboek waarvoor ze zich krom gewerkt hebben. Afgeven of...! Ik weet het dat dit meer lijkt op een propagandabrief van één of andere oppositiepartij maar ik word daar niet gelukkig van en het komt steeds dichterbij. Wij hebben meer dan wie ook ons steentje bijgedragen en verdienen nu wel ‘rust’. Een waardige rust.

En zeg eens eerlijk, wie staat er elke dag aan de schoolpoort? Wie steekt een warme hand toe wanneer een kind of kleinkind moet geholpen worden bij de keuze van de baksteen? Wie stond er aan de wieg van de welvaartstaat van weleer? **Wij!**

En om al deze frustratie weg te filteren ben ik blij dat ik vinkenier ben. Want daar zitten de economen van weleer. Ik zou zeggen: nodig eens een paar ministers uit op een zetting en ze zullen blozen. Laat ze € 2,50 inleggen, een uur van de echte rust, de pintjes en leute daarna genieten.

Bij de prijsdeling hebben ze meer dan hun inleg + een bloem + een pak koeken en mogelijks nog prijs op de tombola als ze lotjes gekocht hebben...

wat ik betwijfel. Ze zullen direct lid willen worden want zo kan je het land redden, hoho.

We mogen zeker niet panikeren en vooral niet alles geloven wat men zegt en schrijft op 'van Gent' na natuurlijk. Zij die tussen de zinnen zeggen voor tv: "Audi verba mea sed ne videas actiones meas" zouden meer moeten luisteren naar de woorden van die zogezegde 'schuldigen' want hun daden waren en zijn nog steeds de funderingen waarop zij kunnen bouwen.

Voilà de gazet is toegevouwen, er stond niemand in van 1951. Mijn vrouw zal straks kunnen zien dat ik muizenkeutels gegeten heb ondanks het verbod van mijn dokter. Nu kan ik naar mijn vinken gaan luisteren en straks wat geld gaan verdienen op de zetting: € 1 voor mijn koeken en € 1 voor mijn bloem, hoho!

Half de jaren '30 was er een dorpke met 300 inwoners dat 'Eeuwergem' noemde maar iedereen noemde het 'het Eiland'.

Het lag aan de ene zijde begrensd door een grote Scheldebocht, aan de andere zijde bossen, weiden en akkers zover je kon zien. De enige verbinding met de grotere gemeentes en de stad aan de overkant van de Schelde was de overzet aan café 'Het Veer'.

Op het eiland was niets tekort; zes boerkes zorgden voor graan en meel en melk. De bakker was ook kruidenier, de barbier cafébaas, de beenhouwer ook, de kleermaker verkocht schoenen, de champetter zijn kolenkot was het prison, bij de facteur was zijn voorplaats ook postkantoor, de burgemeester zijn herenwoning was deels gemeentehuis, de oude pastoor gaf slaping aan drie nonnen die les gaven in de meiskesschool. Er waren ook nog drie gewone staminees en meerdere illegale 'keukenschenkers' en 'zelfbrouwers' wat men nu 'microbrouwerijen' noemt.

'Het Eiland' was dus zelfbedruipend en had zowat zijn eigen wetten in dienst van de bewoners. Een dokter en apotheker waren er niet want die zouden

daar omgekomen zijn van de honger wegens geen werk. Af en toe gingen eilanders met de overzet naar de markt aan de overkant. Omgekeerd was er geen trafiek want op 'Het Eiland' was niets te beleven.

En toch was daar iets uitzonderlijk aan de hand wat voor de inwoners heel normaal was. Er waren daar, jawel, vijftien honderdjarigen en nog meer die het dicht benaderden. De pastoor zelf was al tachtig maar nog zeer actief, waarschijnlijk door zijn inwonende nonnen. Een klooster waar ouderen hun laatste jaren doorbrachten was er niet en zelfs overbodig want de kinderen zorgen voor de ouders en grootouders tot hun laatste dag. Op uitzondering van de burgemeester was daar niemand rijk. Dus jaloersheid was daar nog niet uitgevonden. De cafésporten waren het enige vertier van de mannen. Op voorwaarde dat de karweien en de lochting in orde waren. Echt een dorpke 'Weltevreë'. De rust, voedsel van de kortste keten en solidariteit stonden borg voor een lang gezond leven.

Maar het kan verkeren! Op zekere dag kwam een journalist het water over en hoorde in het Veer over de honderdjarigen en nam de pen ter hand, trakteerde en schreef en trakteerde... Een paar dagen later verscheen het verhaal in de krant van 't stad. Plots had de overzet veel werk in de omgekeerde richting en vreemden kwamen wandelen en neuzen op 'Het Eiland'.

De mensen werden ongerust want zij wisten niet wat er gaande was. Maar de kleine zelfstandigen hadden plots een grote verkoop en ze moesten bijschakelen in de keten. De pastoor zijn kerk zat op zondag overvol en zijn kaarsen verdwenen uit de kandelaars. Zelfs het water uit de doopvont was plots weg. In geen tijd leek het dorp wel op een openluchtmuseum en iedereen wou de eeuwelingen zien. Raar, heel raar. De champetter die overwerkt geraakte, kreeg bij toeval het artikel in handen en alles werd duidelijk.

De journalist was in het Veer van alles te weten gekomen over het reilen en zeilen in het dorpke en had er nog een schepke boven op gedaan. Hij beweerde dat de eeuwelingen hun lang gezond leven te danken hadden aan de gezonde lucht, het zelf gekweekte voedsel en gebrouwen bier... en de kaarsen en het wijwater een uitzonderlijke kracht hadden. Zelfs ook de kruiden en bloemen langs de bermen. Meer moest dat niet zijn om de stedeling te overtuigen om in het weekend de Schelde over te steken. Maar het kwaad was geschiedt; de rust op 'Het Eiland' was weg. Met honderden kwamen ze winkelen, neuzen, pikken en plukken want ze wilden allemaal honderd jaar worden. Beetje bij beetje ging al het mooie verloren. De middenstanderkes werden handelaars en rijker. De cafés kregen een ander soort volk over de vloer en de oude tooghangers moesten plaats ruimen.

De kleine zelfbrouwerkes verkochten hun geheimen van 'Het Eilanderke' aan een grote bierketen... De mensen hadden minder tijd voor elkaar en wilden alleen nog hun deeltje van de winst meepikken. Weg solidariteit.

Na drie jaar bleef er van het oude niets meer over en 'Eeuwergem' leek op het 'Sluis' nu. Er werd een ophaalbrug over de Schelde gelegd en de eerste auto's, karren en koetsen kwamen dokkeren over de kasseien. Er werd gebouwd en zelfs bedrijven vonden er goedkope grond. Niets leek nog op 'Het Eilandje' van weleer.

Erger nog; na de oorlog was er nog één honderdjarige want rust en gezond leven waren ver te zoeken. Jaren later volgde een fusie met een grote gemeente over de Schelde en 'Het Eilandje' was geschiedenis. Alleen het kerkje en vijftien grafstenen zijn nog getuige van het oude, goede 'Eeuwergem' want de laatste honderdjarigen liggen daar nog begraven op het kerkhof achter de kerk. Deze grafstenen worden nog goed onderhouden door afstammelingen en hebben een concessie van nog eens honderd jaar en dan nog eens... Een cadeau van de toenmalige burgemeester die zich

schuldig voelde voor de verloedering van zijn paradijsje in ruil voor geld en macht. Op het nieuwe kerkhof ligt tot op heden geen eeuweling meer!

Wat hebben we geleerd vandaag? Wel,

punt 1: Dat alleen nog echte deugddoende rust te vinden is in de reeke.

Punt 2: Dat het oude gezegde: “Goede voeding en rust zijn sleutel van een lang leven” nu economisch uitgebuit wordt. We moeten betalen om te mogen leven, veel, heel veel.

Punt 3: Dat de woorden ‘te oud’ alleen nog mogen gebruikt worden voor brood en niet voor mensen.

Punt 4: “Dat wij juist niets moeten.” Allee, maak dat uw madam dat niet leest want dan kunt ge uw honderd jaar vergeten, hoho.

Lucien van Oud Gent